

Disney **CARTEA JUNGLEI**

PUTEREA LUPULUI E HAITA

de SCOTT PETERSON și JOSHUA PRUETT

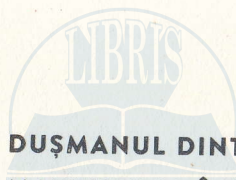
după un scenariu de JUSTIN MARKS

CUPRINS

PROLOG	6
HĂITUIREA	10
SPRE CASĂ	16
SFATUL	20
ANOTIMPUL SECETOS	26
ARMISTIȚIUL APELOR	30
SHERE KHAN	38
ODATĂ CU PLOILE, VIN ȘI SCHIMBĂRILE	44
DRUMUL SPRE CASĂ	52
IERBURILE ÎNALTE	56
RĂTĂCIT	62
COȘMARUL DIN JUNGLĂ	66
GLASUL ȘARPELUI	72
VISUL	76
PRĂBUȘIREA DE PE STÂNCA SFATULUI	82
URSUL	88
REVANȘA	94
ȘIRETLICURI	100
ÎNVOIALA	110
POVÂRNIȘUL	116
SATUL OAMENILOR	122

DUȘMANUL DINTRE NOI	128
MANEVRE LA ÎNĂLȚIME	134
RÂUL	140
CONFRUNTAREA	146
UN ZGOMOT ÎN NOAPTE	154
MĂREȚII ELEFANȚI	160
PUIUL DE OM TRIUMFĂ	166
TRĂDAREA	172
ÎN BÂRLOGUL TIGRULUI	176
MAIMUȚA	180
TEMPLUL PĂRĂSIT	188
REGELE	194
URCUȘUL	200
FLOAREA ROȘIE ȘI PAPAIA	206
MUSAFIRI NEPOFTIȚI	210
EVADAREA	216
SFÂRȘITUL UNEI EPOCI	220
PRINTRE RUINE	226
HOTĂRÂRE	232
FLOAREA ÎN JUNGLĂ	238
PREVENIREA HAITEI	242
PROVOCAREA	248
ÎMPREUNĂ	254
ÎNCLEȘTAREA	258
VÂNĂTOAREA	264
FLOAREA NEÎMBLÂNZITĂ	270
AJUTOR DE SUS	274
ZORI NOI	278

PROLOG

TIGRUL ADULMECASE urma băiatului. Străbătea jungla ca o văpaie, croindu-și drum prin noapte și luminând desișul cu sclipirile negre și portocalii ale blănii sale lucioase.

Nu era foc adevărat, asemenea scânteilor din Floarea Roșie a omului – nu încă –, dar furia din pântecul lui ar fi putut pârloli lumea. Și doar un singur lucru putea să-i potolească foamea.

Tigrul își continuă cursa, sărind peste rădăcinile încâlcite care se afundau în pământul rece, peste lujerii care se încolăceau ca șerpilor la picioarele lui. Se gândea la prada lui cu o încântare diabolică. Voia o pradă puternică, care să lupte. O pradă ușoară ar fi fost o insultă. Tigrului nu-i e pe plac calea ușoară.

Tigrii nu au multe povești. Se spune că n-au timp de povești. Se mișcă prea repede, au labelle prea grele și fâlcile prea pline. Nu e loc de povești pe limba lor. Însă fiecare tigru are o poveste: povestea mării vânători. Vânătoarea

CARTEA JUNGLEI

aceea pe care n-o uită niciodată. Prada care scrie cu sânge și groază povestea vânătorului.

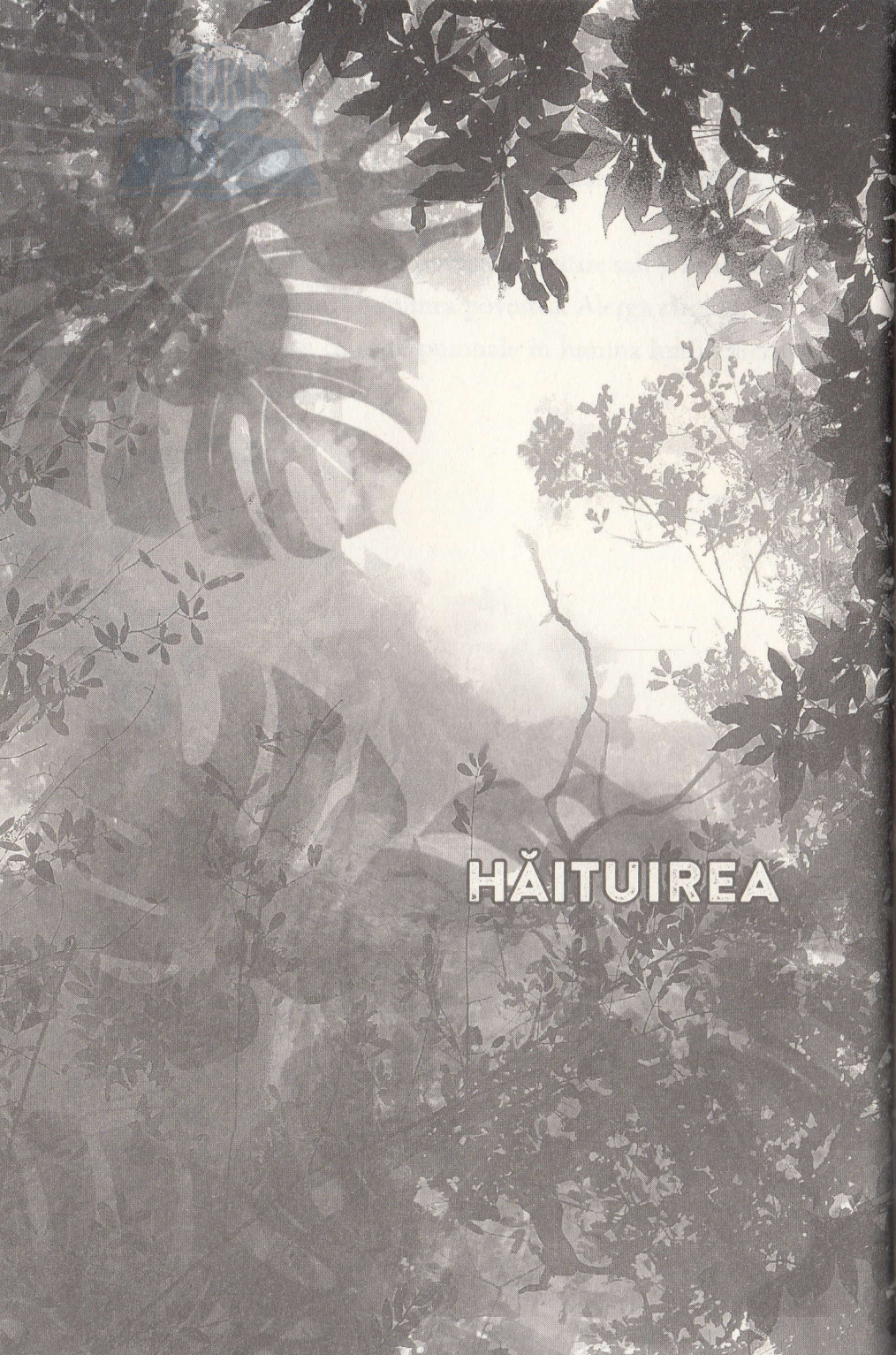
Acum tigrul își spunea povestea. Fiecare salt și întindere a umerilor puternici îi spunea povestea. Alerga rânjind, iar colții îi scânteiau ca niște pumnale în lumina lunii. Shere Khan vâna puiul de om.

CARTEA JUNGLEI

aceea pe care n-o uită niciodată. Prada care scrie cu sânge și groază povestea vânătorului.

Acum tigrul își spunea povestea. Fiecare salt și întindere a umerilor puternici îi spunea povestea. Alerga rânjind, iar colții îi scânteiau ca niște pumnale în lumina lunii. Shere Khan vâna puiul de om.

HĂITUIREA

PUIUL DE OM fugea. Gonea pe spinarea junglei, apucându-se de crengi și de pietre ca să se azvârle înaintea, atât de rapid încât părea să se prăbușească la fiecare salt, prinzându-se în ultima clipă de următoarea punte de scăpare.

Mowgli iuți pasul, deși răsufla din greu, gonind cu disperare spre clipa următoare, unduindu-și trupul printre arbori asemenea unui râu care se învâlburează, cotește, încalecă pietre, dar nu-și oprește curgerea. Frunzele îi biciuiau fața și brațele, dar el încerca să fugă tot mai repede.

Măsurându-l din ochi, ai fi zis că băiatul avea vreo doisprezece ani, cu trupul zvelt și viguros, pielea cafenie precum scoarța smochinului indian și pleșuv ca un crocodil, având doar în vârful capului un smoc de păr negru și ciufulit. Trăise în junglă toată viața, și asta se vedea în ușurința mișcărilor cu care străbătea pădurea. Făcu un salt și ateriză ghemuit pe o ramură înaltă, apoi prinse zvon de mișcare în urma lui. Din instinct, sări de pe ramura groasă, țâșnind din bolta înfrunzită a junglei.

Mowgli ateriză în mijlocul unei haite de lupi tineri și înaintă în patru labe, asemenea lor. Lupii se repezără spre el, se așezară în jurul lui Mowgli, apoi începură să gonească în haită, răsuflând de parcă ar fi fost unul și același, lovind pământul cu labele — era muzica vânătorii, cântecul junglei.

Pentru o clipă, părură o singură fiară. Dar umbra prădătorului îi ajungea treptat din urmă, așa că lupii o luară înainte, trecând în fața puiului de om. În spate, felina nu șovăia, nici nu încetinea, căci trupul său puternic era clădit pentru vânătoare.

Mowgli nu se dădu bătut, căznindu-se tot mai mult cu fiecare pas, dar lupii îl lăsau încetul cu încetul în urmă. Erau mai rapizi, căci picioarele lor erau mai scurte și mai puternice.

✱ Creatura era tot mai aproape. Mowgli nu se putea uita în urmă. Dar știa că nu avea scăpare, decât dacă își schimba tactica. Nu avea cum să fugă mai repede decât o felină atât de mare, dar avea cum să gândească mai mult decât ea. Sau, de fapt, să se cațăre mai bine.

Mowgli trecu în fugă pe lângă un arbore pântecos, își luă avânt, se prinse cu mâinile de câteva liane și se legănă până reuși să se agațe de ramurile arborelui. Fără să șovăie câtuși de puțin, puiul de om se cățără de parcă s-ar fi născut în copac, răsucindu-se cu mișcări simple sau ferindu-și creștetul negru și zbârlit, trecând la limită pe lângă ce ar fi putut fi o nenorocire. Apoi își luă din nou zborul,

cu picioarele înainte, planând între cer și pământ, până ajunse pe o creangă lungă, care pâraî amenințător sub greutatea lui! Imediat creanga se rupse și căzu la pământ. Iar Mowgli căzu odată cu ea.

Pământul îl izbi cu putere, iar Mowgli simți ecourile loviturii până-n tălpi. Auzi prădătorul trosnind prin frunziș. Dădu să fugă, dar nu mai avu timp. Felina se năpusti asupra lui și îl ținut de solul întunecat și rece, ținându-și botul atât de aproape încât îi putea simți răsuflarea.

– Ești cel mai neîndemânatic lup pe care l-am văzut.

Mowgli îi făcu vânt panterei, enervat că Bagheera îl prinsese și de data asta.

– Dacă nu se rupea creanga aia, aș fi scăpat, protestă Mowgli.

Bagheera își înfipse ghearele în trunchiul copacului și se întinse cât era de lungă, apoi se așeză pe picioarele dinapoi și își pieptănă smocurile de blană zbârlite în urma antrenamentului. Uriașa felină era o îngemănare de mușchi și reflexe, neagră ca noaptea și iute ca toate celelalte animale din junglă. Dacă îți lua urma după asfințit, îi puteai zări doar licărul ochilor aurii... dacă mai apucaai să vezi ceva.

– Lupii nu se ascund în copaci, spuse Bagheera. Dacă vrei să trăiești printre ei, învață să trăiești ca ei.

Deodată, un vuiet străbătu jungla. Urletele și schelăiturile se auziră tot mai aproape, până când, în cele din urmă, lupii tineri ajunseră lângă Mowgli și Bagheera. Când

își revăzu familia, băiatul se înveseli, apoi se hârjoni cu fiecare în parte, lăfăindu-se între fălcile căscate ale lupilor.

– Cum ne-am descurcat, Bagheera? întrebă unul dintre cei mai tineri.

– Păi... începu Bagheera, dar puii își pierduseră deja interesul pentru panteră.

– Hai să mergem! lătră un altul.

O zbughiră toți ca la un semn, și Mowgli îi urmă, alergând cât îl țineau picioarele. Se putea ține după ei, dar pentru câtă vreme?

Marea panteră oftă și-l urmări cu privirea pe puiul de om până când se făcu nevăzut în junglă.

„Ce poveste“, își spuse Bagheera. Surprinzătoarea poveste a unui pui de om pe nume Mowgli.

Cuprinsă de griji, Bagheera o luă pe urma puiului de om căruia trebuia să-i poarte de grijă, gândind cu glas tare:

– De-ar avea nevoie haita de puiul de om pe câtă nevoie are el de haită.